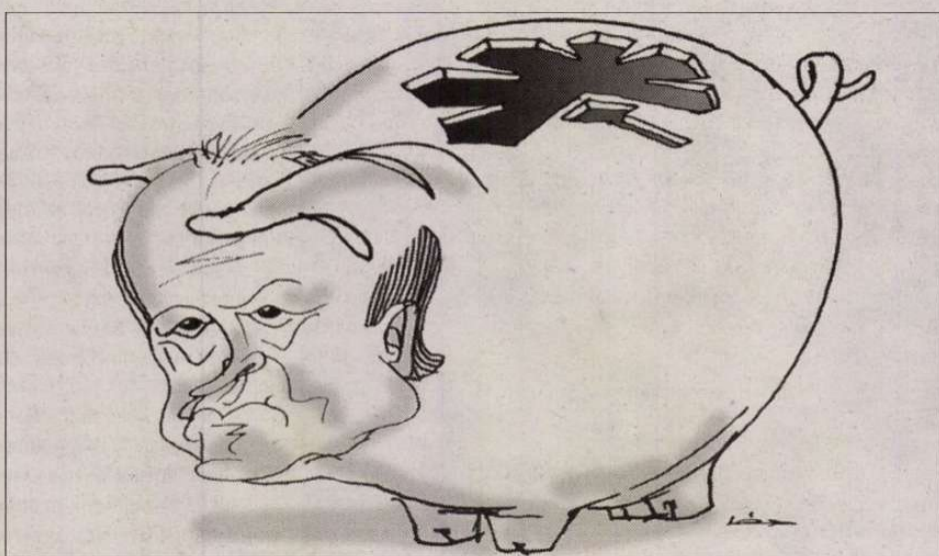

Új moralisták, farizeusok (22. rész)

Tovább pusztít a kérlelhetetlen liberalizmus · A „nem nyilas származású” Verebestől a lövetést követelő Tóta W.-ig

BAYER ZSOLT

Verebes István a Heti Hetes egyik közelmúltbéli adásában a következőket mondta: „Bocsánat, a zsidózáshoz akarok hozzászólni. Szerdán ment egy talk-show, amely a cigánykérdésről beszélt, nem lenne ízlés, ha megemlíteném, hogy minek kapcsán, mert ez egy másik csatorna műsora volt. Megjelent egy pályatársam, aki egyébként annak idején Bodzit játszotta nagyszerűen, ez beült és azt mondta, hogy a másik csatornán megy egy műsor, egy förtélem, ahol zsidóznak és cigányoznak. Ezek volnának mi. Először is visszautasítom. Nem zsidózunk, az illető nem tudja, mi az zsidózni, cigányozni, legfeljebb megemlíti ezt a kérdést, én a magam részéről azért vagyok hajlandó erről ironikusan beszélni, mert nem szeretném, ha a zsidó meg a cigány szitokszó lenne. Tehát az ő érdekében is, meg a magam érdekében is, mert ő cigány, én meg nem vagyok nyilas származású.”

Megdöbbenő szöveg, még akkor is, ha jóindulatúan feltételezzük, hogy Verebes István nem azt akarta mondani, amit mondott. És igen, engedjük meg magunknak a jóindulat luxusát, csak azért, mert őtőlük ez elképzelhetetlen a mi irányunkba. Tehát a zsidó Verebes – sejtjük, hogy zsidó, hiszen ugyanebben a műsorban korábban Havas Henrik a következő poént eresztette el: „Kár, hogy Verebes nincs itt, hiszen ő impotens is meg zsidó is...”, és Verebes nem tiltakozott – a maga zsidóságát úgy fogalmazza meg, hogy „nem vagyok nyilas származású”. Semmiféle kimódolt logikai csavar sem kell ahhoz, hogy ebből a mondatból levonjuk az egyetlen következtetést: aki nem zsidó, az nyilas. Nos, egy kicsit kevésbé, csak egy egész kicsit kevésbé toleráns, kevésbé türelmes társadalomban ez után a mondat után Verebes István tényleg nem mehetne ki nyugodtan az utcára. Mert atrocitások érnék. Mert egy egészséges társadalomban az ilyen sértést egyszerűen nem tűrik el. Minálunk félrenézés, zavart, eltört harag, otthoni felháborodás és beszédes csönd a válasz. Verebes István és a többiek pedig levonják ebből azt a következtetést, hogy ezt is lehet. Mindent lehet. A társadalom immunrendszere elsorvadt, önbecsülése eltűnt. Eltűnt már akkor, amikor a rendszerváltás hajnalán eltűrtük Spiró György ezen mondatát: „Jönnek a mélymagyarok, jönnek a szarból megint...”; mikor eltűrtük Kornis Mihály ezen mondatát: „Mi sokkal jobban gyűlölünk benneteket, mint ti minket”; mikor eltűrtük az Eörsi-klán összes megdöbbenő gyalázkodását.

Miért nem temetik be az árkokat?

A Verebes által mondottak kapcsán – a tökéletesen jogos és magától értetődő sértettség túl – érdemes felfigyelní egy kifejezésre: cigány- meg zsidókérdés. Emlékszünk még, amikor Kövér László – teljesen jóhiszeműen – felvetette a magyar társadalomban rejtőző „zsidókérdés” kibeszélésének szükségességét? Azonnal antiszemitizmussal vádolták meg a hisztérikus új moralisták, és a vádakat hónapokon, sőt éveken át visszhangozták az új moralistákat szolgáiban kiszolgáló sajtó munkatársai. A vád természetesen önmagában képtelenség, s csak arra szolgál, amit a Népszabadság múlt szombati számában Török Gábor politológus kijelent (elismer): az árkok fenntartása és mélyítése az MSZP és az SZDSZ elemi érdeke, mégpedig azért, hogy szavazóik ne vándorolhassanak át a másik táborba. Ezért démonizálták hivatalba lépése pillanatától kezdve az Orbán-kormányt és az egész jobboldali, nemzeti tábor – s teszik ezt ma is, egy esztendővel az Orbán-kormány távoása után, változatlan lendülettel és ki-

tartással, s ebben szintúgy cinkostársra találtak, találnak a liberális, baloldali sajtóban. De a vád képtelenségét igazoljuk egyetlen feljegyzéssel. A feljegyzés Karinthy Ferenc, az egyik legnagyobb magyar zsidó író, Karinthy Frigyes Cini fiának naplójából való, kelt 1968. január 13-án, Los Angelesben:

„Előadás az UCLA-n (University of California, Los Angeles). Gyöngye ház, közepes előadás, mármint én voltam közepes. Főként a magyarországi zsidókérdés érdekli őket, lévén a hallgatóságban főként zsidók. No, ez is lement.”

1968-ban a magyarországi zsidókérdés érdekli a Los Angeles-i zsidókat?

De hát hol volt 1968 Magyarországon zsidókérdés? Vagy volt, mégis? És akkor az kiknek a kérdése volt? És mi az, hogy zsidókérdés? Hiszen ilyen nincs is! Aki ezt a fogalmat kiejti a száján, az antiszemita! Karinthy Ferenc, a zsidó író antiszemita volna? Vagy az UCLA zsidó hallgatói antiszemiták? Vagy Kádár rendszere volt antiszemita, és

ezt Los Angelesben az UCLA-n tudták, de mi itthon nem tudtuk? Vagy akik ma a zsidókérdés fogalom használóit leantiszemitázzák, azok gazemberek? Túl sok kérdés. Be kéne tiltani Karinthyt... Vagy ismételnék meg inkább Pokorni Zoltán Fidesz-kongresszuson elhangzott kérdését: akik ma az antiszemitizmussal, mint Auschwitz után a legnagyobb morális váddal felelőtlenül vagdalkoznak, azokat mi különbözteti meg azoktól, akik zsidóznak?

Hátha egyszer erre a kérdésre is hajlandó lesz válaszolni valaki a felkentekből. Egy Verebes,

meg, hogy a kislány „kioktató” hangnemben beszél vele, s erről elkezdődött egy párbeszéd, ami így ért véget:

Jáksó: „Próbáltál már egyébként valahol úgy kérni valamit, hogy nem vagy kioktató közben?”

Kislány: „Nem.”

Jáksó: „Érdemes kipróbálni, hátha akkor lesz férjed. És nem a felügyelőtisztéd dug majd meg egy fatelepen.”

Csak a pusztá felvetés kedvéért: vajon mekkora lett volna a felháborodás, ha a kislány apja e mondat elhangzása után beballag a Danubius Rádióba, és irgalmatlanul fölpofozza Jáksót?

Óriási lett volna a felháborodás... Jáksó nyomban kapott volna egy „magas” szakmai elismerést, például egy Pulitzer-érméjét, s a következő Heti Hetesben Verebes és Farkasházy hosszan eltöprengtet volna azon, hogy Jáksó megverése újabb fényes bizonyítéka a jobboldal antidemokratikus, kirekesztő, felháborítóan kulturálatlan és Európa-ellenes magatartásának, „e pofon gyökere, mozgatórugója pedig ott keresendő Orbán Viktor Dísz téri beszédének és az állatias polgári köröknek a környékén”. A bulvársajtó címlapjain pedig hetekig Jáksó szerepelt volna, földagadt pofával, monoklivál, s alig néhány nap alatt kiderítették volna, hogy a „pofozkodó apa” évek óta „antiszociális, fajgyűlölő”, veri a családját is, továbbá ott volt tavaly a Kossuth téren és a Fideszre szavazott.

Tóta W. Árpád: a még mélyebb pont

A huszadik századdal megátkozott, „fasisztakommunizmussal” meggyalázott, Trianonnal s a vérbe fojtott ’56-tal orrba vert, a gusztustalan kádári konszolidációval morálisan tönkretett magyar társadalom pedig nem érti, régi-új helytartói miért vádolják naponta régi s már régen levezelte, illetve új s nem is létező vádakkal. Nem érti, de ha egyszer megérti, felfogja, abból baj lesz...

Mert itt van végül ez a kenderültetés. Az előzményekhez forduljunk filozófiai tanácsért és útmutatóért ismét Umberto Ecohoz:

„Az elővárosi villák kefehajú átlagnagypolgára még megtestesíti a klasszikus erényekkel bíró rómaiakat, de fia már indián frizurát és mexikói ponchót hord, ázsiai szitáron játszik, buddhista szövegeket vagy leninista piros könyveket olvas, és (késő középkori mintára) könnyen összeegyezteti Hessét, a zodiákust, az alkímia, Mao tanait, a marihuánát és a városi gerillaharc módózatát; olvassuk csak el Jerry Rubin Do It-jét, vagy gondol-

A szerb sovinizmus újabb megnyilvánulása

Április 14-én a Magyar Tudományos Akadémia Határon Túli Magyar Tudományosság Elnöki Bizottság ülésén kijelentettem, hogy könnyebb a tevének átjutni a tű fokán, mint egy magyarnak bejutni a Szerb Tudományos Akadémiára (SZTA). Ezt a részben bibliai idézetet bizonyította az SZTA Újvidéki Tagozatának április 23-án megtartott második választási gyűlése is, amikor az öt levezető tagságra jelölt személy közül csupán a magyar nemzetiségű nem kapta meg a szükséges szavazatszámot ahhoz, hogy a választási eljárásban a javaslat tovább mehessen az akadémia megfelelő osztályára. És, mint ahogy az utóbbi évek, hónapok szerb nyelvű falirkáit („Gyűlölöm a magyarokat”, „Hűtökocsikba a magyarokat”, „Jég alá a magyarokat”), valamint a magyar helységnevtáblák átfestését, úgy április 23-án az SZTA Újvidéki Tagozatán a hat akadémikus azon tétét, hogy nem szavaztak a magyar jelöltre, nem tudom másnak tulajdonítani, mint a szerb sovinizmus megnyilvánulásának. Ezt közölnöm kell a hazai és az anyaországi nyilvánossággal, valamint a Magyar Tudományos Akadémiával, mert újabb eklatáns példája a délvidéki magyarsággal szemben tanúsított hátrányos megkülönböztetésnek.

RIBÁR BÉLA AKADÉMIKUS, AZ SZTA RENDES TAGJA (SZERBIA-MONTENEGRÓ)

Spiró, Kornis, az Eörsik, a 88-as számból a „Heil Hitler” levezőt Konrád, netán maga Bacher Iván, aki mára előlépett fővádlová, vagy az öregségére morálisan és szellemileg leépült Jancsó, aki kijelentette, hogy öngyilkos lett volna, ha tavaly Orbánék győznek.

Nem fognak válaszolni.

A pusztá válasz árokbetemetés lenne, abban pedig ezek nem érdekeltek. Mi pedig lehet, hogy érdekeltek lennének benne – miért is? –, ám mentálisan még nem vagyunk rá felkészülve.

Jáksó: a mélypont

Amúgy az imént emlegetett Heti Hetes című műsornak Jáksó László a vezetője. Jáksó Lászlónak pedig a Danubius Rádióban is van egy önálló műsora „Jáksó hot twenty” címmel. Ebben – fantasztikus meglepetés! – zeneszámok szólnak, a hallgatók pedig betelefontelhetnek és elbeszélgethetnek a műsorvezető úrral, aki többnyire vicces formában gyalázza és sértegeti őket. Nos, néhány héttel ezelőtt felhívta Jáksót egy – hangja alapján – nagyjából 10–14 éves forma kislány, és kért valamilyen zeneszámot. A műsorvezető úgy ítélte

junk az Alternate University két évvel ezelőtti, New York-i tantervére, amely Marxról, a kubai gazdaságról és az asztrológiáról hirdetett kurzusokat. Persze unalmas perceiben az itt felejtett római is feleségszeret játszik, és válságba sodorja a puritán családmódellet.

S amikor olvassuk egy hanyatló, pusztuló civilizáció tüneteit, a mi civilizációnk válságát, ne felejtjük el gondolatban hozzátenni, hogy Európa ezen része évtizedeken át ki volt szolgáltatva a szovjet típusú diktatúráknak, amelyek – ahogy az imént mondtuk – éppen ezen társadalmak önvédelmi reflexeit, önbecsülését, morális tartását pusztították a legkegyetlenebbül. Erre kaptuk mi a rendszerváltást, s véle a kérlelhetetlen liberalizmust. Ezért mondta a kongresszuson Orbán Viktor, hogy a liberalizmus mára betöltötte hivatását, megtörte az egyházak és az arisztokrácia tekintélyét, további pusztításra nincs szükség.

De a kérlelhetetlen liberalizmus tovább pusztít. Ezért hirdették meg az új moralisták a marihuána engedélyezéséért tartott demonstrációt, és mérhetetlenül meg voltak döbbenve, amiért egyszer csak feltámadt a társadalom régen halottnak hitt önvédelmi reflexe.

A társadalom elűzte a térről a drogliberalizáció híveit. S az eseményeket követően egy ifjú felkent, egy feltörekvő új moralista, bizonyos Tóta W. Árpád leírhatatlan hangvételű cikket írt az új moralizmus kedvenc médiájában, az interneten, a világhálón: „Le kellene már számolni azzal a hülyeséggel, hogy demokráciákban a rendőrnek muszáj tehetetlennek lenni. (...) Nem málé szájjal bámulni, ahogy néhány száz feltűzött felállatka trombozist okoz a közlekedésben, vagy éppen lokálisan megszünteti a demokráciát. Tessék ilyenkor lövetni, ahogy normális országokban szokás.” E sorokat olvasva idézzük emlékezetünkbe, ahogy az Antall-kormány megbuktatására szervezett taxissztrájk idején azzal vádolták meg Horváth Balázs belügyminisztert, hogy a tömegbe akart lövetni. A képtelen és teljesen alaptalan vádat négy éven át visszhangozták az új moralisták, mint Antallék (később Borossék) antidemokratizmusának, diktatórikus hajlamainak bizonyítékát. Képzeljük el, ha akkor valaki le merészelte volna ezt írni!

Tóta W. förtelmes írásában olvasható még olyan kitétel az ellentüntetőkről, hogy „szívesen ölnének, akár gyereket is egy kanna metilalkohollal”. S ez a hang nem vált ki felháborodást a hisztérikus magyar értelmiségből! Ám a legérdekesebb felvetése Tóta W.-nek így hangzik: „Nem lehet elégszer elmondani: a demokrácia, a teljes, válogatás nélküli választójog túlhaladott berendezkedés.” Majd a szerző kifejti, hogy azoktól, akik részt vettek az ellentüntetésben, meg kell(ene) vonni a szavazati jogot, méghozzá értelmi képesség alapján. Igen, érdekes felvetés, s nem azért, mert ez a páratlan hangnem és stílus bizonyára fényes karriert fog biztosítani ennek a nyomorult farizeusnak. Hanem azért, mert ez a felvetés nem ismeretlen. Az Egyesült Államokban például nem szavazhat, aki nem fizet adót, s ezt nevezhetjük egyfajta vagyoni censzusnak. Ennek bevezetése, vagy akár a választójog bizonyos részmiel szinthez kötése természetesen igen érdekes eredményhez vezetne nálunk. Mi lenne például vagyoni censzus esetén az MSZP ezerszer átvett törzsszavazóinak jelentős részével? Vagy utóbbi esetben Tóta W. Árpáddal?

Ez volna tehát a toleráns, árokbetemető hangnem. Liberálisaink európai hangütése. A Kendermag-tüntetés pedig egy hanyatló civilizáció bizonyítéka. Amiről felrémlik az emberben Egon Friedell kitűnő elemzése a nagy francia forradalomról, illetve annak vezéralakjairól:

„Ekkor kezdetét vette ama pompás ponyvaregény, ami annyi csodálatot és iszonyatot váltott ki Európában. Három főhőse: legelőször is Jean-Paul Marat, e megvesztett pincepatkány, akinek a közcatornarendszer eldugulása lehetőséget ad, hogy előugorjon latrinájából és őrvöngve mindent felzaboljon. Mocskos, megszállott, korcs, vérba-jos, és csillapíthatatlan gyűlölet tölti el mindenki ellen, aki mosakszik, épelméjű, és vérba-j nélkül való – jellegzetes képviselője egyezőval a forradalmi söpredéknek, a föld alatti egzisztenciáknak, akik lumpenokcs mákból, omladozó műhelyek sötétjéből, erdei rejtkehelyekről és föld alatti lyukakból bukkannak elő hirtelen. Második főhőse Georges Jacques Danton, egyfajta nemes haramia, Moor Károly rosszul sikerült utánzata, akit himlőhelyes buldogfeje, mennydörgő hangja és az élvezeteket habzsoló vitalitása miatt a csöcselék Mirabeau-jaként emlegetnek, s csakugyan váltakozóan vérszomjas és jószívű, ostoba és intelligens, akár egy idomítatlan szelindek; a harmadik pedig Maximilian Robespierre, e gimnáziumi tanár, akit egyszerre démon szállt meg, aki zsarnokságát rendes viszonyok között a házasságban élte volna ki, s aki diktatúrájához nem hozott otthonról egyebet, mint átlagos értelmet, gimnáziumi műveltségének híg fűzetét, s a közepes stréber jó hírnevét; már az iskolában osztályelső volt, és más korokban vagy más országban az lett volna belőle, ami az osztályelsőkból lenni szokott: zugügyvéd – kezdetben csakugyan az volt –, községi tisztviselő, könyvelő vagy rendőrségi besúgó – és az lett, ami csak abban a korban és csak abban az országban lehetett egy osztályelsőból: a jakobinus Franciaország teljhatalmú önkényura.”

Nos, tessék szabadon válogatni: a jelenlegi kormány tagjaira, az új moralistákra és farizeusokra, a liberális újságírókra, Tóta W. Árpádokra melyik jellemzés illik leginkább?

S tessék megidézni Jung mestert is:

„Ha sikerülne egyszer a világ minden tradícióját elválni, a következő nemzedékkel az egész mitológia és vallástörténet előről kezdődne.”

Van egy rossz hírem: mi, s az utánunk jövők, mi vagyunk a következő nemzedék...